

Pişmanlık

– suleyman-kor · 22 Mart 2010

Bu, Gerçek Bir Öyküdür...

Her zaman olduğu gibi gene bir kız ve bir oğlan vardı. Kız iyi niyetli, çevresine neşe saçan, insanları seven biriydi. Ođlan da iyi birisiydi. Kız oğlanı gerçekten çok seviyordu. Hayatında hiç kimseyi onu sevdiği gibi sevmemişti. Ođlan da onu seviyordu ama hala uçarıydı. Kızı sevse bile etrafta hala pek çok kız vardı...

Oğlanın davranışları kızını üzüyordu, ayrılıp barışıyorlardı. Ama bir gün kızın hayatına başka biri daha girdi, kız bu oğlanı da seviyordu ama diğerini sevdiği gibi değil. İkinci çocuk kızını gerçekten çok seviyor, onu incinecek bir çiçek gibi görüyordu.

Aslında kız çok da hassas biriydi. İlk sevdiğinin yaptıkları onu incitmiş, yormuştu. İkinci çocuk onunla evlenmek istedi. Kız düşündü, ilk aşkını hala çok seviyordu.

Ona gitti ve evleneceğini söyledi. Tek eklediği; ilk çocuğun onu sevdiğini söylemesiydi, ben seninle evlenirim demesine bile gerek yoktu.

Çocuk; "sen bilirsin" dedi.

Kız, diğer çocukla evlendi. Kocasını onu gerçekten deliler gibi seviyordu. Çok mutluydu.

Diğer oğlan mı?

Başlangıçta pek önemsemedi ve başka kızlarla görüşmeyi sürdürdü, ancak zaman geçtikçe hayatında bir eksiklik olduğunu fark etmeye başladı. Başkalarıyla vakit geçirse de pek keyfi yoktu. Onu mutsuz eden bir şeyler vardı. Sonunda bu mutsuzluğun kaynağının, hayatında kızın olmaması olduğunu anladı. Tabii, bütün bunlar hemen olmadı, aradan yıllar geçti. Çocuk dayanamadı ve bir gün kızını aradı. Kız onu gayet olgun karşıladı. Çocuk onu görmek, hatırını sormak istediğini söyledi.

Kız; "Tabii, işyerime gel ve bir çayımı iç" dedi.

Ođlan gitti, kız çok hoş bir bayan olmuş, yıllarla birlikte güzelliği artmıştı. Kızdan gözlerini alamıyordu. Başta genel olarak konuştuktan sonra, oğlan en sonunda dayanamadı ve evliliğinin nasıl gittiğini sordu.

Kız, çok mutlu olduğunu, eşinin onu çok sevdiğini, önemseydiğini söyledi. Gerçekten mutlu olduğu her halinden belliydi.

Kız da onu sordu, neler yaptığını.

Çocuk, evlenmediğini söyledi.

Kız gülümsedi. Oğlanın gözlerinden pişmanlık okunuyordu.

Kız; "sana evleneceğimi söylediğim zaman bana sadece seni seviyorum demen yeterliydi ama söylemedin" dedi.

Çocuk; "seni çok seviyordum, bunu sonradan anladım" dedi,

konuşmayı başka yöne çektiler, sonra vedalaşıp ayrıldılar.

Çocuk sonra başka hiç kimseyle evlenmedi, kızı sevdiğini anlamıştı ama o hayatından çıktıktan sonra. Yanındayken ona değer vermemiş, sevdiğini söylememişti. Buna gerek görmemişti. Oysa hiç kimse sevildiği söylenmeden gösterilmeden sevildiğini bilemezdi.

Hayatımızda yer alan kişilerin değerini onlar yanımızdayken bilelim, hayatımızdan çıktıktan sonra çok sevdiğimizizin farkına varsak bile her şey için çok geç olabilir. Hayat o kadar kısa ki, hiç bir şeyi tehlikeye atmaya değmez. Bugün sevdiklerinize "seni seviyorum" deyin, onlara daha bir sık sarılın ki sonradan niye bunları yapmadım diye pişman olmayın...